

Cesaret, sorumluluk ve nükleer silahların olmadığı bir dünyaya giden yol: gençliğe bir mesaj

Magnus Løvold ICRC Hukuk Departmanı Silah Birimi Siyasa Danışmanı

Temmuz 2017'de kabul edilen Nükleer Silahların Yasaklanması Anlaşması, nihai olarak nükleer silahların tamamen ortadan kaldırılmasını amaçlayan ve bu silahları kapsamlı şekilde yasaklayan, yasal olarak bağlayıcı ilk uluslararası anlaşmadır.

Anlaşmanın ikinci yıldönümünde ve Hiroşima ve Nagazaki'ye Ağustos 1945'te atom bombası atılmasından tam 74 yıl sonra, Hiroşima'daki gençlerle, geçmişin dehşeti ve geleceğe dair umutlar üzerine düşünmek ve gençlerin gelecekteki rollerini

değerlendirmek için bir araya gelme ve konuşma yapma fırsatı buldum.

Nükleer Silahların Yasaklanması Anlaşması

7 Temmuz 2017'de, 122 Devlet yeni bir uluslararası anlaşma ile nükleer silahları yasaklamayı kabul ederek tarih yazdı, böylece dünyadaki en korkunç ve tehlikeli silahların ortadan kaldırılmasının önünü açtı.

Nükleer Silahların Yasaklanması Anlaşmasının kabulü, bu silahların herhangi bir şekilde kullanımının, insani açıdan feci sonuçlara yol açacağına dair güçlü kanıtlarla desteklenmiştir. Kelimelerle ifade edilemeyecek düzeydeki ıstırabın yanı sıra, insan sağlığı, çevre, iklim, gıda üretimi ve kalkınma üzerindeki uzun vadeli olumsuz etkilerinin yanı sıra neredeyse tahmin edilemez bir ölüm ve yıkım ölçeğine neden olma potansiyeli - devletleri bu silahların kabul edilemez olduğu ve yasaklanması gerektiği noktasına taşıdı.

Uluslararası Kızılhaç Komitesi (ICRC) Başkanı Peter Maurer, 2017 Nükleer Silahları Yasaklama Antlaşması'nı umut ışığı olarak nitelendirdi. Nükleer silahları tamamen ve kapsamlı bir şekilde yasaklayan bu antlaşmanın “insanlığa, bir gün nükleer savaşın karanlık gölgesinden ve hepimizin bildiği büyük ıstıraptan kurtulma ümidi sağladığını” söyledi.

ICRC'nin ve Hareket'in rolü

ICRC ve nüvesi olduğu Kızılhaç ve Kızılay Hareketi, Nükleer Silahların Yasaklanması Antlaşması'nın başarısında özel bir yere sahiptir.

Japon Kızılhaç Derneği ve ICRC, 1945'te Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atılmasının korkunç sonuçlarına, ölen ve yaralananlara imkansız koşullarda yardım etmeye çalışırken, şahit oldu. Bu silahların şehirleri nasıl yıktığını ve binlerce insanı

anında nasıl öldürdüğüne gördüler. Ayrıca, nükleer silah kullanımının zaman ve mekanda sınırlı kalmayacağını ve radyasyon zehirlenmesi, kanserler ve diğer hastalıklardan yüzünden sonraki ay ve yıllarda daha fazla kişinin öldüğüne tanıklık ettiler.

Dahası, Hiroşima ve Nagazaki'de kullanılan nükleer silahların tahrip edici kapasitesi, bugün mevcut olanlara kıyasla daha da zayıf. Şu anda nükleer silahların küçük bir parçasının kullanılmasının bile, atmosferde milyonlarca ton siyah karbon salınımına ve küresel sıcaklıkların düştüğü, tarım üretimin azaldığı ve milyarlarca insanın açlık riskiyle karşı karşıya kaldığı “nükleer bir sonbahar” a neden olacağını biliyoruz.

Ayrıca, herhangi bir nükleer silah kullanılması halinde, insani bir hareket olarak yapmamız gerekeni, yani yardım götürmek ve acıları azaltmak için çalışmamızı çok zorlaştıracağını da biliyoruz. Hiçbir insani örgüt, herhangi bir nükleer silah kullanımının yol açacağı muazzam ıstıraba ve ihtiyaçlara yeterince müdahale edemez. Öyleyse, nükleer patlama kurbanlarına kim yardım edecek ve nasıl?

Bu rahatsız edici soruyu cevaplayamıyor durumda olmamız, nükleer silahları yasaklamak ve ortadan kaldırmanın sorumlu tek hareket tarzı olduğunu açıkça ortaya koydu

Nükleer silahların yıkıcı insani sonuçlarıyla yüzleşmek cesaret ister. Bu gerçeklere açık gözlerle bakmak için cesaretimi toplamak benim için yıllar aldı. Yine de, nükleer silahların bir daha kullanılmasına izin veremeyeceğimizi ve benim de herkes gibi sorumluluğum olduğunu anlamam için bu zamanın geçmesi gerekliydi.

Nükleer silahları yasaklama cesareti

Nükleer silahsızlanma hareketine aktif olarak ilk katıldığımda, üniversiteden yeni mezun genç bir adam olarak, dünyada hala,

dakikalar içinde kullanılabilir onbinlerce nükleer silah bulunduğunu kabul etmekte zorlandım.

Nükleer silahların sonuçları hakkında bildiklerimizin ışığında, bu silahların neden açıkça yasaklanmadığını anlayamadım. Kabul edilemez insancıl sonuçlara sahip diğer silahlar zaten yasaktı. Boğulmaya yol açan veya zehirli olan gazların silah olarak kullanımı 1925'de yasaklandı. Biyolojik silahlar, körleştiren lazerler ve kimyasal silahlar yasaklandı. Anti-personel mayınları da yasaklandı. Peki nükleer silahlar neden yasak değildi?

Gençler olarak, nükleer silahlar konusunda bizden çok daha bilgili olanlara bu soruyu sorduğumuzda, - yetişkinlerin - birçoğu nükleer silahları yasaklamanın mümkün olmadığını, gerçekçi olmadığını söyledi. Çünkü nükleer silah bulunduran ülkeler böyle bir yasağı asla kabul etmezdi. Garip bir şekilde, bunları nükleer silahların kabul edilemez olduğuna inanan ve yıllarca nükleer silahsızlanma için çalışan kişilerden bile duyduk. Nükleer silahların yasaklanmasının gerçekçi olmadığı bize tekrar ve tekrar söylendi.

Yine de, yalnızca iki yıl önce, tam olarak bize mümkün olmadığı söylenenler 122 ülke Nükleer Silahların Yasaklanması Antlaşması'nı müzakere edip kabul ettiğinde, gerçekleşti. Bazı kimseler bu Antlaşmanın yanlış yönlendirildiğini veya nükleer silahlardan arınmış bir dünyaya yol açmayacağını iddia etmeye devam ediyor. Ama onlar birkaç yıl önce nükleer silahları yasaklayan bir anlaşmanın bir fantezi olduğunu iddia edenlerle aynı kişiler

Tarihin bize öğrettiği bir şey varsa o da bugün mümkün değilmiş gibi görünen şeylerin yarın gerçek olabileceğidir.